

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně **obchodní společnosti ZDENĚK KOZÁK, s.r.o., se sídlem v Náchodě**, Běloveská 391, zast. JUDr. Františkem Kollmanem, advokátem v Náchodě, Komenského 511, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 14. listopadu 2012, čj. 6661/12-1300-603479, a čj. 6998/12-1300-603479, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítala žalobkyně nezákonnost shora uvedených rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl její odvolání do dodatečného vyměření daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, září, říjen a prosinec roku 2009 a březen, duben, květen a červenec roku 2010.

V žalobě uvedla, že po provedené daňové kontrole podala dne 9. 12. 2011 trestní oznámení na neznámého pachatele, v rámci něhož navrhla, aby byl v řízení, které vede Finanční úřad v Náchodě (dále jen „správce daně“) vyslechnut pracovník firmy MPL TRADING, spol. s r.o. Pracovník této firmy požádanému správci daně sdělil, že předmětné kontrolované faktury nejsou evidovány v účetnictví této firmy a že použité razítko je firmou užíváno na pobočce Hradec Králové a toto pracoviště vystavilo doklady, na které byl dotazován a tyto doklady firma používala pro svoji obchodní činnost. Žalobkyně považuje za podstatu křivého svědectví to, že tyto faktury jsou originály, které vystavila firma MPL TRADING, spol. s r.o., v pobočce Hradec Králové. Z toho dovodila, že účetnictví firmy MPL TRADING, spol. s r.o., není úplné, když postrádá faktury z pobočky Hradec Králové.

Žalobkyně uvedla, že se shora zmiňovanou firmou již spolupracuje od roku 2001 a odebírá od ní zboží v mnohem větší rozsahu, než reprezentují výše uvedené faktury. Žalobkyně všechny vystavené faktury eviduje ve svém účetnictví, stejně tak i faktury shora vzpomínané, které řádně proplatila. Zboží, které na základě všech faktur řádně přijala a zaevidovala na sklad zboží, přebírala v dobré víře od dlouholetého zástupce firmy MPL TRADING, spol. s r.o., pana J. B., což jmenovaný potvrdil ve svém čestném prohlášení. Faktury proplácela v hotovosti. Žalobkyně tak vždy postupovala v souladu s daňovým zákonem, nakoupené zboží prodala a odvedla z tohoto obchodu příslušné daně. Žalobkyně se tak domnívá, že pracovník firmy MPL TRADING, spol. s r.o., v rámci výpovědi svědka před správcem daně, a dokonce i samotný dodavatel, při jeho předávání ve firmě křivě svědčili, když vystavení výše uvedených faktur popírali.

Žalobkyně tak v rámci daňového řízení žádala na správci daně předání potřebných podkladů pro trestní řízení Policií ČR, ten však na základě zákona o utajovaných skutečnostech její žádost odmítl. V tom spatřuje žalobkyně nesprávný úřední postup, který zabránil vyšetření této trestné činnosti. Příklad byl Policií ČR posléze odložen. Poté správce daně pokračoval v řízení, které bylo ukončeno vydáním dodatečných platebních výměrů.

Za irelevantní označila žalobkyně tvrzení žalovaného, že J. B. byl jako obchodní zástupce zaměstnán u shora vzpomínané společnosti od 1. 1. 2003 do 31. 7. 2005 a dále že tato společnost v roce 2009 neuskutečňovala obchodní činnost prostřednictvím zprostředkovatelů, ale pouze vlastními zaměstnanci. Žalobkyně uvedla, že J. B. považovala stále za zaměstnance zmíněné společnosti, neboť nebyla nikdy informována, že by tento pracovní poměr skončil. Navíc se jmenovaný prokazoval stále fakturami této společnosti, proto žalobkyně neměla důvod mít jakékoliv podezření, že již zaměstnancem není.

Žalobkyně nesouhlasila s názorem správce daně, že paní F. nemůže být jako svědek vyslechnuta, když není zjištěna přesná adresa jejího bydliště a dále že její výslech je bezpředmětný. K tomu dále konstatovala, že „všichni ostatní svědci, zejména ti, kteří nebyli vyslechnuti, potvrdili, nebo mohli potvrdit, že vše

proběhlo tak, jak je popsáno“. Žalobkyně trvala na tom, že svědek B. uvedl, že zemřelý pan F. byl manželem vedoucí pobočky společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., v obci Spočil u Pardubic.

Žalobkyně, jak konstatovala, ve svém odvolání uvedla, že podala trestní oznámení na neznámého pachatele pro křivé svědectví. K tomu žalovaný uvedl, že toto podání nesouvisí s probíhajícím daňovým řízením a nemá tudíž vliv na výsledek daňové kontroly. S tímto názorem žalobkyně nesouhlasila a to proto, že Policie ČR požádala správce daně o předání potřebných podkladů pro trestní řízení. Správce daně na základě zákona o utajovaných skutečnostech tyto podklady odmítl předat. Příklad byl Policií ČR odložen. V tom spatřuje žalobkyně nesprávný úřední postup, který zabránil vyšetření této trestné činnosti. Žalovaný posléze dospěl k závěru, že po přešetření daňového řízení a po prostudování návrhů důkazních prostředků žalobkyní podaných v odvolacím řízení neshledal v postupu správce daně žádná pochybení. K tomu žalobkyně uvedla, že žalovaný i správce daně nepřijali všechna potřebná opatření k zajištění faktického stavu případu, a to nevyslechnutím svědků, jakožto i neposkytnutím součinnosti orgánům činným v trestním řízení a na základě takto nedostatečně zjištěných skutečností pak vydali rozhodnutí.

Dále žalobkyně vyslovila přesvědčení, že sám zákon jí dává za pravdu, neboť v řízení má být přihlíženo ke stavu skutečnému, faktickému, nikoliv formálně právnímu. V průběhu řízení bylo prokázáno, že nakoupila, zaplatila a fyzicky převzala zdanitelné plnění v podobě zboží a že toto zboží dále prodala a z prodeje odvedla daň na výstupu. Nárok na odpočet dokládala daňovými doklady, na které obsahovaly všechny zákonné náležitosti a samotná skutečnost popření vystavení těchto dokladů výstavcem na to nemá žádný dopad. Připomenula rovněž, že ze samotného trestního oznámení tyto skutečnosti vyplývají a je z něho rovněž patrné, že nákup zboží sjednávala s osobou dlouhodobě jí známou, kterou znala s tím, že tato osoba dodavatele zastupovala. Tato osoba pak podala čestné prohlášení a následně vypověděla, že zboží zajišťovala od osoby – manžela skutečného obchodního zástupce dodavatele v Pardubicích, paní F.. Zboží bylo fyzicky přejímáno od manžela oficiálního obchodního zástupce a ten vystavoval řádné daňové doklady jménem dodavatele. Výslech oficiálního obchodního zástupce nebyl proveden z důvodů, které nemohou být relevantní. Všichni ostatní svědci potvrdili, nebo mohli potvrdit, že vše proběhlo tak, jak je popsáno. Žalobkyně tak vyslovila nesouhlas s tím, že by správce daně, jak žalovaný uvedl, hodnotil důkazy podle své úvahy a to každý jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem činnosti žalobkyně byl v kontrolovaných zdaňovacích obdobích velkoobchod a specializovaný maloobchod se stavebním materiálem, montáž suchých staveb, jejich změn a odstraňování. Daňová kontrola byla u žalobkyně zaměřena na přijatá plnění dle údajů týkajících se obchodních případů, na základě kterých měla žalobkyně přijmout zdanitelná plnění – dodávky stavebního materiálu od společnosti MPL TRADING, spol. s r.o. Správce daně formou dožádání prověřoval, zda tato

společnost prostřednictvím své provozovny v Hradci Králové, ul. Pražská 184, uskutečnila zdanitelná plnění. Dožádaný správce daně z provedeného místního šetření ve společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., zjistil, že předmětné doklady tato společnost nevystavila, neuskutečnila dle těchto dokladů žádná zdanitelná plnění, nemá je ve své evidenci pro daňové účely a tudíž nepřiznala a neodvedla z předmětných dokladů žádnou daň na výstupu. Dožádaný správce daně pak provedl svědeckou výpověď zástupce společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., Ing. Jiřího Hrabala, který vypověděl, že předložené doklady firma nevystavila a uvedené zboží nedodala. Konstatoval, že vzhled faktur se liší od touto firmou vystavovaných faktur, číselná řada neodpovídá číslování roku 2009 a 2010, razítko je použito před vstupem do Evropské unie, jedná se o razítko pardubické, přičemž doklady jsou údajně vystaveny na pobočce v Hradci Králové. Vzhledově odpovídají faktury dokladům vystavovaným v roce 2006. Předmětné faktury nebyly součástí hotovostních příjmů.

Žalovaný k tomu konstatoval, že porovnáním žalobkyní předložených předmětných dokladů s doklady vystavenými společností MPL TRADING, spol. s r.o., které tato společnost předložila při místním šetření, správce daně zjistil mnoho odlišností (např. vzhled dokladů, číselná řada, logo společnosti, adresa provozovny i společnosti MPL TRADING, razítko) včetně provedení úhrady dokladů. Žalovaný pak v podrobnostech odkázal na zprávu o daňové kontrole č.j. 18143/12/243932608616 na str. 3 a 4). Dále konstatoval, že se zjištěnými skutečnostmi a jejich zhodnocením správce daně žalobkyni následně seznámil, ta ve svém písemném vyjádření projevila nesouhlas s kontrolním zjištěním a dále i s tvrzením, že existuje důvodné podezření, že někdo oprávněný ve firmě MPL TRADING, spol. s r.o., mohl doklady vystavit a nepředložit k zaúčtování, což ale není chybou žalobkyně. Navrhla tedy výslech uvedených osob a dalších osob dle seznamu doloženého společností MPL TRADING, spol. s r.o., které byly v předmětné době buď jejími zaměstnanci, nebo za tuto společnost mohly vystavovat doklady. K tomu dožádaný místně příslušný správce daně společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., zaslal místně příslušnému správci daně žalobkyně seznam zaměstnanců této společnosti, střediska Hradec Králové a Pardubice, za období roku 2009 a 2010, kteří mohli v těchto letech vystavovat daňové doklady, a evidenci zásob předmětného zboží za uvedené období. Posouzením této evidence považoval žalovaný za zřejmé, že deklarované zboží uvedené na žalobkyní předložených dokladech nebylo jmenovanou společností v takovém množství nikdy pořízeno. Správce daně proto odmítl provést výslech dalších navržených svědků, neboť v dané věci dospěl k závěru, že objektivní skutečnost byla prokázána dostatečně spolehlivě.

V probíhajícím odvolacím řízení, jak žalovaný dále uvedl, pak žalobkyně na výzvu doložila jména a adresy svědků navrhovaných v odvolání, kteří podle ní měli prokázat standardní průběh předmětných obchodů s firmou MPL TRADING, spol. s r.o., a následný prodej zboží žalobkyni a jména svědků, kteří měli prokázat, že žalobkyně nakupovala předmětné zboží právě od této firmy. Zároveň žalobkyně přiložila tři faktury, dva daňové doklady za hotové (prodejky), pět dodacích listů a

skladovou kartu, kterými dokládala, že veškeré předmětné zboží prodala a z uskutečněných zdanitelných plnění přiznala a odvedla daň na výstupu.

Dále, jak žalovaný uvedl, provedl dožádaný správce daně u společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., místní šetření. Při něm Ing. Jiří Hrabal a odborný konzultant Ing V. H. do protokolu a jeho písemném doplnění mimo jiné uvedli, že prodej zboží prostřednictvím zprostředkovatelů v letech 2009 a 2010 neprobíhal, žádné smlouvy o zprostředkování nebyly uzavřeny. Obchodní činnost byla vykonávána pouze vlastními zaměstnanci. Seznam zaměstnanců byl předložen. Dále konstatovali, že J. F. nikdy jejich zaměstnancem nebyl, podle jména se domnívali, že se jedná o manžela nebo příbuzného paní F., která byla jejich zaměstnankyní, jak vyplývá z dříve předložených seznamů pracovně právních vztahů. Pan J. B. byl jejich bývalým zaměstnancem, který prokazatelně v letech 2009 a 2010 již ve firmě nepracoval. Zaměstnancem firmy MPL TRADING, spol. s r.o. byl v období od 1. 1. 2003 do 31. 7. 2005 na pracovní pozici obchodní zástupce pro Hradec Králové a Pardubice. Dále provedl na základě dožádání místně příslušný správce daně výslech svědka J. B., který uvedl, že v roce 2009 nedodával parotěsnou fólii JUTAFOL N 110 Standard, v roce 2010 ano, fólii JUTAFOL N 110 Standard nedodával, pouze zprostředkoval prodej pro J. F. a jeho společníka, křestním jménem P., příjmení neznal. Dále uvedl, že zprostředkoval prodej žalobkyni, jednalo se v roce 2010 o čtyři faktury, datum si nepamatuje. Zboží nedodával, tudíž neví, kdo ho přebíral. Zboží nikdy nedodával, to si zařizoval p. F. nebo jeho společník. Nikdy nebyl přítomen nakládce ani vykládce zboží. Za žalobkyni předával peníze p. B., vyinkasované peníze předal ve dvou případech p. F. a ve dvou případech p. P.. V roce 2010 zprostředkoval prodej pouze žalobkyni.

Žalovaný dále uvedl, že společnost MPL TRADING spol. s r.o., v roce 2009 neuskutečňovala obchodní činnost prostřednictvím zprostředkovatelů, vykonávala ji pouze vlastními zaměstnanci. Pan J. B., kterého považovala žalobkyně za zprostředkovatele, byl ve společnosti zaměstnán na pracovní pozici obchodní zástupce pro Hradec Králové a Pardubice v období od 1. 1. 2003 do 31. 7. 2005. V předmětné době již ve společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., nepracoval. Je tedy zřejmé, že v roce 2009 neměl oprávnění jednat za společnost, nemohl tedy zprostředkovávat prodej předmětného zboží dané společnosti. Správce daně v průběhu celého daňového řízení nezpochybnil fyzické dodání předmětného zboží žalobkyni a jeho zaplacení. Proto výslech navržených svědků, kteří by toto prokázali, považoval v dané věci za bezpředmětný. Správce daně v rámci daňového řízení prověřoval, zda žalobkyně skutečně přijala zdanitelná plnění od plátce daně deklarovaného na doložených dokladech, tj. zda doklady, na základě kterých si uplatnila nárok na odpočet daně v řádných daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období roku 2009, byly vystaveny tímto plátcem daně. Z výslechu svědka B. vyplynulo, že v předmětných obchodech vystupoval pouze jako zprostředkovatel, nikdy nebyl přítomen nakládce ani vykládce zboží, tedy jeho úloha spočívala pouze ve zprostředkování prodeje, předání faktury a inkasování peněz.

Z výsledku prokazatelně vyplynulo, že předmětné zboží žalobkyni dodával pan F. nebo jeho společník. Svědek dále uvedl, že pan F., byl manželem vedoucí pobočky společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., v obci Spojil u Pardubic, nikoliv obchodním zástupcem této společnosti, jak žalobkyně uvedla v doplnění odvolání. Z výsledku pana J. B. také vyplynulo, že další navrhovaný svědek, pan F., již nežije. Z dostupných evidencí bylo správcem daně také zjištěno, že další navržený svědek paní F., je v současné době hlášena k trvalému pobytu na adrese Pernštýnské náměstí 1, 530 02 Pardubice - Staré město, což je sídlo Magistrátu města Pardubice. Z tohoto důvodu a na základě skutečností zjištěných správcem daně v daňovém řízení považoval výsledek tohoto svědka za bezpředmětný.

Dále žalovaný ke sdělení o podání trestního oznámení na neznámého pachatele pro křivé svědectví u Okresního státního zastupitelství Náchod uvedl, že toto podání nesouvisí s probíhajícím daňovým řízením a nemá vliv na výsledek daňové kontroly.

Žalovaný tak uzavřel, že žalobkyně nebyla schopna jak při daňové kontrole, tak ani v odvolacím řízení, prokázat přijetí předmětných zdanitelných plnění, ze kterých si uplatnila nárok na odpočet DPH v řádných daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období srpen, září, říjen a prosinec 2009, od deklarovaného plátce daně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný podrobně nastínil, v návaznosti na jednotlivé žalobní body, skutkové okolnosti projednávané věci. Shodně jako v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně nebyla schopna jak při daňové kontrole tak v odvolacím řízení prokázat přijetí předmětných zdanitelných plnění, ze kterých si uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v řádných daňových přiznáních od deklarovaného plátce daně. Upozornil, že daňové řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí. Upozornil, že žalobkyni bylo v rámci daňového řízení umožněno bránit svá práva a předkládat důkazy k prokázání svých tvrzení. Stejně tak jsou zřejmé důkazy, které byly provedeny za účelem prokazování skutkového stavu, jejich hodnocení a právní závěry na jejich základě přijaté. Pokud byla žalobkyně, jak uvedla, uvedena v omyl, může požadovat ochranu svých práv včetně náhrady škody v trestním nebo jiném soudním řízení. Její námitka, že jednala v dobré víře, je v daňovém řízení nepřijatelná. Daňová povinnost nevzniká v důsledku porušení povinností, ale na základě skutečností, se kterými zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) vznik daňové povinnosti spojuje.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas, a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu v průběhu přezkumného řízení vyplynulo, že správce daně zahájil u žalobkyně daňovou kontrolu daně z přidané hodnoty zaměřenou na přijatá plnění – dodávky stavebního materiálu od společnosti MPL TRADING, spol. s r.o. - uvedená žalobkyní v daňovém přiznání k této dani. Za účelem rozptýlení pochybností zjišťoval správce daně potřebné informace a to formou dožádání u místně příslušného správce daně této společnosti. Vyplynulo z nich, že předmětné doklady tato společnost nevystavila, nemá je ve své evidenci pro daňové účely a tudíž z nich neodvedla ani nepřiznala žádnou daň na výstupu. Zástupce této společnosti, Ing. J. H., pak ve svědecké výpovědi uvedl, že předložené doklady jeho firma nevystavila a zboží nedodala. Konstatoval rovněž, že vzhled faktur se liší o jimi vystavovaných faktur, číselná řada neodpovídá číslování v předmětných zdaňovacích obdobích, použité razítko je z doby před vstupem do Evropské unie, navíc se jedná o razítko pardubické, a přitom doklady jsou údajně vystaveny v Hradci Králové. Navíc předmětné faktury nebyly součástí hotovostních příjmů. Správce daně k tomu uvedl, že i porovnáním předmětných dokladů s doklady vystavenými společností MPL TRADING, spol. s r.o., bylo zjištěno mnoho odlišností. K těmto zjištěním se žalobkyně vyjádřila písemně a uvedla, že je důvodné podezření, že někdo oprávněný mohl v uvedené firmě doklady vystavit a nepředložit k zaúčtování. Žalobkyně k tomu konstatovala, že takové chování však nemůže jít k její tíži. Dalším šetřením pak správce daně zjistil, že deklarované množství zboží uvedené na předmětných daňových dokladech jmenovaná společnost nikdy nepořídila. V následně probíhajícím odvolacím řízení předložila žalobkyně seznam svědků, kteří měli prokázat standardní průběh předmětných obchodů s uvedenou firmou a následný prodej zboží žalobkyni a dále seznam svědků, jenž by měli prokázat, že žalobkyně nakupovala předmětné zboží právě od firmy MPL TRADING, spol. s r.o. Předložila rovněž tři faktury, dva daňové doklady, pět dodacích listů a skladovou kartu za účelem prokázání, že předmětné zboží prodala a z uskutečněných zdanitelných plnění přiznala a odvedla daň na výstupu. Na základě dalšího dožádání pak bylo zjištěno, že prodej zboží prostřednictvím zprostředkovatelů neprobíhal, žádné smlouvy o zprostředkování nebyly uzavřeny. Obchodní činnost tedy byla vykonávána pouze vlastními zaměstnanci. Dále bylo zjištěno, že J. F. nikdy zaměstnancem uvedené společnosti nebyl, jednalo se pravděpodobně o manžela její zaměstnankyně paní F.. Žalobkyní vzpomínaný J. B. byl bývalým zaměstnancem této společnosti, avšak v kontrolovaných zdaňovacích obdobích již pro tuto společnost nepracoval. Ve svědecké výpovědi pak jmenovaný uvedl, že parotěsnou fólii sám nedodával, pouze zprostředkoval prodej a to pro J. F.. Prodej zprostředkoval žalobkyni, v roce 2010 vystavil čtyři faktury. Zboží nedodával, tudíž ani nevěděl, kdo ho přebíral. Vyinkasované peníze předal panu F.. Uvedl, že u společnosti MPL TRADING, spol. s r.o., byl zaměstnán v letech 2002 až 2005.

Podle § 72 odst. 1 zákona o DPH, má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu. V souladu s § 73 odst. 1 téhož zákona nárok na odpočet daně prokazuje

plátce daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního předpisu (§ 3 odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů). Za daňový doklad je považován doklad, který je vystaven plátcem za každé zdanitelné plnění mimo jiné i pro jiného plátce, mající náležitosti stanovené v § 28 odst. 2 zákona o DPH. Mezi základní náležitosti daňového dokladu, které musí tento doklad obsahovat, patří obchodní firma nebo jméno a příjmení, popřípadě název, dodatek ke jménu a příjmení nebo názvu, sídlo nebo místo podnikání plátce, který uskutečňuje plnění.

Při hodnocení těchto důkazů vycházel krajský soud ve vazbě na shora uvedenou právní úpravu rovněž ze závazné judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 26. 4. 2011, čj. 8 Afs 49/2010-58. Vyplyvá z ní, že v důkazním řízení je třeba především vyhodnotit, zda se skutečně o dodávky zboží, které žalobce účtoval a uplatnil z nich nárok na daňový odpočet jednalo. Pokud tedy žalobce navrhuje jako důkazy výsledky svědků, pak z nich musí být prokazované skutečnosti patrné naprosto konkrétně. V případě, že svědci hovoří pouze v obecné rovině a nelze z jejich výpovědi najisto zjistit, kdo zboží a v jakém časovém okamžiku žalobci předával, není takový důkaz postačující k tomu, aby jím žalobce prokázal opodstatněnost uplatnění ust. § 72 odst. 1 a potažmo i ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH. Dle daných ustanovení totiž plátce daně musí přijatá zdanitelná plnění použít pro uskutečnění své ekonomické činnosti a odpočet daně musí prokázat daňovým dokladem vystaveným plátcem daně. V projednávané věci nemá krajský soud ve shodě s názorem žalovaného pochybnosti o samotném nákupu zboží. Navržené důkazy však nesvědčí ve prospěch tvrzení žalobkyně, že zboží převzala od subjektu uvedeného na daňových dokladech. Žalobkyně tudíž nedodržela podmínku danou ust. § 73 odst. 1 zákona o DPH, tedy že koupě zboží byla prokázána daňovým dokladem vystaveným plátcem daně.

Lze samozřejmě souhlasit s žalobkyní, že nemůže nést zodpovědnost za chování dodavatele zboží. Z daňového řízení je však zřejmé, že žalobkyni nebyly vytýkány tyto nedostatky. Správce daně shledal pochybení na její straně z toho důvodu, že neprokázala svoje tvrzení, resp. že navrhované výsledky svědků se nestaly k prokázání tvrzených skutečností dostatečným důkazem. Navržení svědci v žádném případě nepotvrdili, že by se zdanitelné plnění uskutečnilo. Jejich výpovědi tak nelze osvědčit jako důkaz o tom, že zboží předal a daňové doklady vystavil plátce daně, který byl na těchto dokumentech prezentován. A právě v tom spatřuje krajský soud oslabení důkazní pozice žalobkyně. Je nepochybné, že společnost MPL TRADING, spol. s r.o., nemá předmětné daňové doklady ve své evidenci a tudíž z nich ani neodvedla žádnou daň na výstupu. Tuto skutečnost potvrdil i její zástupce, Ing. Jiří Hrabal, který navíc uvedl, že i vzhled předložených faktur se liší od faktur vystavovaných touto společností a na nich uvedené razítko bylo používáno před vstupem ČR do Evropské unie. Odlišnost dokladů shledal i správce daně. Tvrzení žalobkyně nemohlo podpořit ani doložené čestné prohlášení J. B.. Ten totiž v následné svědecké výpovědi uvedl, že v kontrolovaném období již pro danou

společnost nepracoval a ani sám nikdy nebyl nakládce a vykládce zboží přítomen. Zástupce dané společnosti pak potvrdil, že prodej zboží prostřednictvím zprostředkovatelů již v letech 2009 a 2010 neprobíhal. Navíc konstatoval, že i on sám byl uveden v omyl, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by se jednalo o podvodně vydané faktury.

K celé záležitosti musí krajský soud konstatovat, že povinností žalobkyně související i s určitou dávkou obchodní obezřetnosti pak bylo, aby si ověřila, od koho zboží nakupuje a toto ověření i podložila potřebnými důkazy. Jedině tak pak v budoucnu mohla dostat svým povinnostem ukládaným jí daňovým řádem a potažmo zákonem o DPH. Podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní“) resp. § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování, nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Výklad daných procesně právních ustanovení provedl krajský soud v kontextu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 9 Afs 71/2011). Dle tohoto rozsudku je „dokazování a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky – ve věci žalobce je podstatné zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu). Uvedená zákonná ustanovení v jejich ústavně konformním výkladu vytvářejí vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně. K otázce dokazování v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud obsáhle vyslovil v rozsudku ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 29/2008 - 88, ve kterém mimo jiné uvedl, že daňový subjekt má v první řadě povinnost tvrdit skutečnosti relevantní pro jeho daňovou povinnost. Konkrétní obsah povinnosti tvrzení pak vychází zejména z příslušných ustanovení daňového práva hmotného, v případě stěžovatele pak také z předpisů účetních. Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. (...) Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby je jeho hospodaření průkazné, anebo aby naopak korigoval svá původní

tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení náležitě prokázal.Pokud daňový subjekt neprokáže, od koho zboží či služby nabyl a jakou částku na jejich pořízení vynaložil, nelze jím deklarované výdaje uznat za daňově uznatelné“.

Hodnocením skutkových okolností projednávané věci v kontextu se shora uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná. Je totiž zřejmé, že žalobkyně v průběhu daňového řízení neunesla důkazní břemeno, které by podpořilo její tvrzení, že zboží, které následně prodala, nakoupila od plátce daně z přidané hodnoty. Žalobkyně totiž neprokázala, od koho vůbec zboží nakoupila. Tento nedostatek nemůže být vyvrácen ani jejím tvrzením, že zboží dále prodávala a že v minulosti s firmou MPM TRADING, spol. s r.o., skutečně obchodovala a že obchod byl uskutečněn podle dohody s řádným uhrazením kupní ceny.

Krajský soud dále k věci uvádí, že pokud se žalobkyně cítí být poškozena jednáním svých obchodních partnerů, může využít zákonné cesty a žádat náhradu škody. Lze totiž pouze přisvědčit názoru žalovaného, že daňové předpisy zohlednění jejich požadavků neumožňují. Úkolem správce daně i žalovaného bylo zjištění, zda žalobkyně splnila či nesplnila při své obchodní činnosti podmínky ust. § 72 a § 73 zákona o DPH. V důkazním řízení, které podrobně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný řádně odůvodnil, pak správce daně dospěl k závěru, že podmínky daných ustanovení naplněny nebyly.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. listopadu 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu